РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Коев
Членове: Стефан Милев
Любомир Игнатов

при участието на секретаря Мариела П. Миланова
като разгледа докладваното от Иван Коев Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100602067 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по въззивна жалба от подс. Л.В.А., чрез адв. ИВ. С. срещу присъда от 19.01.2021 г., постановена по НЧХД № 5912 по описа на Софийски районен съд за 2018 г., Наказателно отделение, 107-ми състав.

С присъда от 19.01.2021 г., постановена по НЧХД № 5912 по описа на Софийски районен съд за 2018 г., Наказателно отделение, 107-ми състав, подсъдимият Л.В.А., с ЕГН: **********, е признат за **виновен**, за това, че на 23.12.2017 г., след 00:00 ч. в гр. София, ул. "**** на стълбищната площадка на ет. 1 и пред входа на кооперацията е казал нещо унизително за честта и достойнството на Е.А.А. в нейно присъствие, а именно нарекъл я "****" и я псувал с думите "****", поради което и на основание чл. 146, ал. 1 НК и чл. 54 НК му е наложено наказание "Глоба" в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Със същата присъда подсъдимият Л.В.А. е признат за **виновен** и в това, че на 23.12.2017 г., след 00:00 ч. в гр. София, ул. "**** на стълбищната площадка на ет. 1 и пред входа на кооперацията е причинил на Е.А. Р. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание без разстройство на здравето, като я изритал в дясното бедро, хванал я с две ръце за шията и започнал да я души, с което й причинил следните травматични увреждания: кръвонасядане с диаметър около 1 см., локализирано в лявата странична повърхност на шията, оток на площ с диаметър 16 см. по външно страничната част на средната третина на дясното бедро, синкаво-червеникава окраска на кожата над отока, като в центъра му окраската е била интензивно морава на обща площ 15/8 см., които увреждания в съвкупност за реализирали медико-биологичния признак болка и страдание, поради което и на основание чл. 130, ал. 2 НК и чл. 54 НК му е наложено наказание "Глоба" в размер на 300 /триста/ лева.

Районният съд на основание чл. 23, ал. 1 НК е определил на подсъдимия Л.В.А. общо най-тежко наказание "Глоба" в размер на 1000 /хиляда/ лева измежду наказанията за извършените от него престъпления по чл. 146, ал. 1 НК и чл. 130, ал. 2 НК.

Със същата присъда е уважена гражданската претенция и на основание чл. 45 ЗЗД подсъдимия Л.В.А. е осъден да заплати на гражданския ищец Е.А. Р. сумата от 1 000 /хиляда/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от престъплението по чл. 146, ал. 1 НК, ведно със законната лихва от датата на деянието – 23.12.2017 г. до окончателното изплащане на сумата.

Със същата присъда е уважена гражданската претенция и на основание чл. 45 ЗЗД подсъдимия Л.В.А. е осъден да заплати на гражданския ищец Е.А. Р. сумата от 2 000 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от престъплението по чл. 130, ал. 2 НК, ведно със законната лихва от датата на деянието – 23.12.2017 г. до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимия Л.В.А.а е осъден да заплати на Е.А. Р. сумата в размер на 512 /петстотин и дванадесет/ лева разноски по делото за адвокатско възнаграждение и за държавна такса.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимия Л.В.А. е осъден да заплати в полза на държавата по сметка на Софийски районен съд направените съдебни разноски в размер на 630 /шестотин и тридесет/ лева, да заплати 130 /сто и тридесет/ лева държавна такса, представляващи по 4 % върху уважения размер на всеки от гражданските искове, както и по 5 /пет/ лева държавна такса за служебното издаване на всеки изпълнителен лист.

В подадената въззивна жалба и допълнението към нея след изготвянето на мотивите към присъдата се акцентира, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения на процесуалните правила и наказанието се явява несправедливо. Изтъкват се доводи, че неправилно не е допуснато събирането на писмени доказателства по делото. Защитата развива подробни и обстойни съображения за неправилната оценка на доказателствените източни по делото от СРС. Прилагат се писмени доказателства към допълнителната въззивна жалба.

Не е подавано възражение от ЧТ Е.А. Р. или нейния процесуален защитник – адв. В.Й..

В проведеното разпоредително заседание на 01.06.2021 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и/или свидетели, допускането и изслушването на експертизи, както и ангажирането на нови писмени и/или веществени доказателства и в този смисъл не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 НПК и правилното решаване на делото.

В проведеното ОСЗ на 29.09.2021 г. жалб. Л.А., подсъдим по делото – се явява лично и със своя повереник – адв. ИВ. С., които поддържат въззивната жалба и допълнението към нея. Поддържа се направеното доказателствено искане за допускане на СТЕ. Защитата в хода по същество пледира идентични мотиви с тези от допълнителната въззивна жалба, както и отново заявява за неправилна оценка на доказателствата от първата инстанция.

Частният тъжител Е.А. – уведомена, не се явява. За нея се явява нейният повереник – адв. В.Й., който оспорва въззивната жалба и допълнението към нея. Пледира за оставяне без уважение на подадената въззивна жалба и потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна. Претендира разноски за въззивната инстанция.

Подсъдимият Л.А. в представената му последна дума пледира, че е невинен и моли за оправдателна присъда. Развива съображение за противоречиви показания.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалваната присъда, изложеното във въззивната жалба и допълнението към нея, вкл. и доводите на страните в проведеното съдебно заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 319 НПК и от легитимирано лице, отговаря

на изискванията на чл. 320 НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Настоящият съд намира, преценявайки обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт, че разгледана по същество – въззивната жалба е **неоснователна**. Съображенията в тази насока са следните:

Въззивният съд намира, че първоинстанционният съд е извършил цялостен и задълбочен анализ на доказателствата по делото, като обективно, всестранно и пълно е изяснил фактическата обстановка по същото. Фактическата обстановка по делото, като цяло е правилно изяснена от първоинстанционния съд, който е направил анализ на събраните доказателства, спазил е изискванията на формалната и на правната логика и е охранил в пълнота правото на защита на подсъдимия, както и в съответствие с изискванията на чл. 6, §3 от Европейската конвенция за правата на човека. Извършен е задълбочен анализ на събраните по делото доказателства – показанията на разпитаните свидетели, писмените и веществени доказателства събрани в хода на съдебното следствие пред районния съд. Фактическата обстановка по делото е обстойно и прецизно изяснена от районния съд, като са изложени едни задълбочени мотиви от районния съд, които се споделят и от настоящата инстанция. Тази обстановка се възприема изцяло и от настоящата инстанция. В подадената въззивна жалба, допълнението към, пледоарията на защитата и защитната теза на подсъдимия в дадената му последна дума не се съдържат никакви съществени оплаквания, които да не са получили своят отговор в мотивите на районния съд, а част от направените възражение и не следва да бъдат обсъдени от настоящата инстанция – напр., че съдията-докладчик е проявил "женска солидарност" към частната тъжителка, като тези съображения на защитата настоящата инстанция намира за несериозни в един наказателен процес. Ако защитата или подс. А. са имали своите притеснения или опасения досежно безпристрастността на съдията-докладчик, то е следвало да използват процесуалните си права за искане на отвод. От протоколите за множеството проведени съдебни заседания се вижда, че такова искане н е билозаявявано, а т.нр. "оплакване" се развива за първи път пред настоящата инстанция в допълнението към въззивната жалба, т.е. след запознаване с мотивите на съда. Въззивната инстанция, като извърши и собствена преценка на събрания доказателствен материал в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд намира, че не се налагат съществено различни изводи по фактите, и обосновано са приети следните фактически обстоятелства:

С подадена тъжба, внесена в Софийски районен съд, Наказателно отделение, Е.А.А. е обвинила Л.В.А., в това, че:

на 23.12.2017 г., след 00 :00 ч. в гр. София, ул. "**** на стълбищната площадка на ет. 1 и пред входа на кооперацията е казал нещо унизително за честта и достойнството на Е.А.А. в нейно присъствие, а именно нарекъл я "****" и я псувал с думите "****" – престъпление по чл. 146, ал. 1 НК.

на 23.12.2017 г., след 00 :00 ч. в гр. София, ул. "**** на стълбищната площадка на ет. 1 и пред входа на кооперацията е причинил на Е.А. Р. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание без разстройство на здравето, като я изритал в дясното бедро, хванал я с две ръце за шията и започнал да я души, с което й причинил следните травматични увреждания: кръвонасядане с диаметър около 1 см., локализирано в лявата странична повърхност на шията, оток на площ с диаметър 16 см. по външно страничната част на средната третина на дясното бедро, синкаво-червеникава окраска на кожата над отока, като в центъра му окраската е била интензивно морава на обща площ 15/8 см., които увреждания в съвкупност за реализирали медико-биологичния признак болка и страдание – престъпление по чл. 130, ал. 2 НК.

Районният съд на основание чл. 303, ал. 2НПК е признал за виновен подс. Л.А. във връзка с така повдигнатите му престъпление по чл. 147, ал. 1 НК и чл. 130, ал. 2 НК.

Въззивната инстанция намира, че авторството на деянията предмет на въззивен контрол, от страна на подс. Л.А. са установени по изискуемия в чл. 303, ал. 2 НПК начин. Липсват

каквито и да било съществени доводи или мотиви в подадената въззивна жалба и допълнение към нея, които да обосноват отмяната на присъдата и да оправдаят дееца.

Липсват основания, които да мотивират въззивния съд да промени съществено направените в първоинстанционния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени материали и не е допуснато превратното им тълкуване. В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват и не са получили отговор в мотивите на съда, за да отговори изчерпателно на наведените доводи във въззивната жалба /*Решение № 372 от 01.10.2012 година по Н.Д. № 1158 по описа за 2012 година на Върховния касационен съд, Наказателна колегия, III Наказателно отделение; Решение № 181 от 2012 г. на ВКС, I Н. О. ; Решение № 513 от 2013 г. на ВКС, I Н.О.; Решение № 371 от 2016 г. на ВКС, III н. о./.*

Съдът на първо място разглежда деянието по чл. 146, ал. 1 НК. Неприкосновеността на личното чувство за чест и достойнство и на доброто име може да бъде обект на посегателство чрез нанасяне на обида и чрез клевета, инкриминирани като престъпления против личността в чл. 146 НК и чл. 147 НК. Съобразно приетите от законодателя съставомерни признаци на всяко от деянията обидата съставлява умишлено унижаване честта и достойнството на другиго, изразено чрез оскърбителни думи или действие в негово присъствие или по начин, че да могат да бъдат възприети от него, както е настоящата конкретна ситуация при извършване на инкриминираното деяние по чл. 146, ал. 1 НК от дееца. Обидата засяга самооценката на пострадалия, положителната оценка, която той самият има за своята личност. Чрез обидата се изнасят оценъчни твърдения за засегнатото лице, които са в разрез с приетите в обществото морални норми за общуване, за зачитане честта и достойнството на другия, като е без значение дали тези твърдения отговарят на действителността и в какъв контекст или предистория имат.

С оглед изложеното по-горе, за да се прецени в процесния случай дали твърдяното от ЧТ Е.А. поведение на подс. Л.А. осъществява признаците на престъпление по чл. 146, ал. 1 НК, следва да се установи дали използваните изразни средства попадат в обхвата на правото на свободно изразяване и дали са употребени в рамките на допустимите предели за упражняването на това право при общуване между две лица.

При анализа на процесното изказване на подс. А. съобразно визираните критерии въззивната инстанция съобразява мястото, начина и действията мотивирали изричането на процесните думи, както и характера на обективираната с него информация относно засегнатото лице – частният тъжител.

Установи се, както и районният съд е възприел, че изказването си по адрес на ЧТ А. подс. А. е направил на публично място – стълбищната площадка в жилищна кооперация и пред входа на същата, като устно е разгласил нещо унизително за честта и достойнството на ЧТ А. в нейно присъствие, а именно: "****" и я е псувал с думите "****". Изявлението е било изразено публично и на обществено място, за което има достатъчно събрани доказателства. Тези твърдения съдържат оскърбителни квалификации за частната тъжителка, за да се подведат под разгледания състав на обидата по чл. 146 НК. В този смисъл използваните думи срещу ЧТ (явяваща се от женски пол) са на първо място – унизителни, а на следващо място – уронват достойнството й. Този състав намира, че използването на такъв език е абсолютно недопустим за едно съвременно, демократично и европейско общество. Използваните обидни етикети съдържат непристойна и оскърбителна квалификация за личността на ЧТ А..

На следващо място, съдът разглежда деянието по чл. 130, ал. 2 НК. Непосредствен обект на това престъпление – чл. 131, ал. 2 НК са обществените отношения, които осигуряват неприкосновеност на човешкото здраве и физическата цялост на личността.

От обективна страна изпълнителното деяние се осъществява чрез действие. Предмет на това престъпление е анатомичната цялост и физиологичните функции на организма на даден

човек. В теорията е дадена дефиниция на понятието, "телесната повреда", като противоправно и виновно увреждане на здравето на друг човек, чрез нарушаване анатомичната цялост или физиологичните функции на тъканите, органите или системите на човешкия организъм или причиняване на болка или страдание. Леката телесна повреда е резултатно увреждащо престъпление, като в конкретния случай е установено, че подс. Л.А. е причинил временно разстройство на здравето, неопасно за живота и здравето на лицето Е.А.. По чл. 130, ал. 2 НК болката или страданието трябва да са от такова естество, от такъв характер, че да не представляват разстройство на здравето. Според константната върховна съдебна практика, според която под обсъжданата хипотеза попадат всички увреждания, които са довели до болестно състояние на организма, без то да е продължително, постоянно, трайно или временно опасно за живота. Направените от първата инстанция разсъждения досежно извършеното деяние се споделят изцяло от настоящата инстанция, като липсва основание за тяхното допълване или измененяване.

Въззивният съд се солидаризира изцяло и с доводите за субективната страна на извършените престъпления и умисъла на подсъдимото лице. Без никакво съмнение и този състав приема, че подс. А. е действал при пряк умисъл, съзнавал е напълно, че стиска за шията лице от женски пол, физически много по-слабо от него, както и обстоятелството, че нанася удар върху тялото на пострадалото лице, съзнавал е абсолютно характера на извършваните от него противоправни действия, като е целял това.

Съдът правилно е разграничил показанията на разпитаните свидетели и е подложил на много внимателен анализ дадените показания на отделните свидетели, като настоящата инстанция се солидализира с мотивите на първата инстанция в тази насока. Неоснователна е тезата на защитата в подадената допълнителна въззивна жалба и аргументите, изложени пред настоящата инстанция, че неправилно са ценени гласните доказателства, като в мотивите на СРС в тази насока са подробни и аргументирани. Внимателно ревизираната инстанция е отчела евентуалната възможна заинтересованост на част от разпитаните свидетели от изхода на делото и след надлежна съпоставка с останалите обективни находки, резонно е кредитирала гласните източници при съпоставянето им с останалите доказателства по делото. Посоченото безспорно опровергава възраженията на защитата на подсъдимия за недоказаност на извършеното деяние. Все в коментирания аспект констатираното от районния съд авторство на деянията от страна на подс. А. е житейски издържано, вътрешно утвърдено и уместно възприето.

Адекватно са ценени приложените писмени доказателства, т.к. кореспондират с останалите материални източници по делото и точно отразяват и потвърждават правно релевантни обстоятелства, включени в предмета на доказване. Освен това, събраните по делото писмени активи съответстват на кредитираните свидетелски показания и служат за тяхна доказателствена проверка, като по този начин се затвърждават изводите относно стеклите се събития и извършеното от дееца.

Правилно и законосъобразно е отказано допускането и назначаването на съдебно-техническа експертиза, обект на която да бъде извлечен (без да е ясно – как, къде и от кой) видео-запис, без да може да бъде предоставен телефона на експерт, на който е извършено заснемането на видеото.

Съдът не кредитира представените пред настоящата инстанция доказателства с допълнителната въззивна жалба. Само за илюстрация следва да се отбележи, че макар представените документи да са описани като такива, които са били обект на прокурорска проверка или са събрани в такава, то настоящата инстанция е на мнение, че актовете на органите на етап прокурорска проверка или досъдебно производство не представляват гаранция за надеждност доказателствата, които се събират в настоящото производство от частен характер. Тези актове се постановяват в отделни фази на прокурорската проверка или досъдебното производство и отразяват мнението на съответния орган относно наличието или не на предпоставки за наказателно преследване на определено лице/а. Същите обаче нямат задължителна сила за наказателния съд, които разглежда евентуално наказателното дело, ако бъде внесен обвинителен акт, а още по-малко в настоящото производство, което не

се инициира от прокурора. Дадената от съответните органи оценка на определени доказателства също няма обвързваща сила за съда. Всички останали факти, които имат отношение към деянието и неговите последици, следва да бъдат установени конкретно със съответните доказателствени средства в рамките на производството по разглеждане на делото. С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, тези факти подлежат на изрично доказване пред настоящия съд независимо дали по отношение на същите вече са събрани доказателства в хода на прокурорска преписка или досъдебно производство, респ. наказателно производство. Предвид тези обстоятелства, въззивният съд намира за излишно да навлиза в конкретно обсъждане на представените пред него доказателства с допълнителната въззивна жалба като ги възприема за ирелевантни към казуса. Представената кореспонденция от приложението "Вайбър" е извлечена извън реда, очертан в процесуалния закон.

По отношение на присъденото обезщетение за неимуществени вреди във връзка с гражданския иск по чл. 45 ЗЗД от Е.А. срещу Л.А. за престъпление по чл. 146, ал. 1 НК и чл. 131, ал. 2 НК, доколкото подс. А. е признат за виновен и е осъден за двете му деяния, то правилно и законосъобразно исковете са разгледани и уважени от първоинстанционния съд. Исковете са предявени за обща сума в размер на 3 000 /три хиляди/ лева (1 000 лв. за деянието по чл. 146, ал. 1 НК и 2 000 лв. за деянието п чл. 131, ал. 2 НК) като СРС е счел, че исковете са изцяло доказани по основание и размер.

Въззивният съд намира, че макар и пестеливи, мотивите на районния съд следва да бъдат споделени като бъдат допълнени от настоящата инстанция. Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки и страдания и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил изключителното право на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение – по силата на чл. 52 ЗЗД, предвиждащ, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Критериите за определяне на този размер са възрастта на пострадалия, видът, обемът и тежестта на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените болки и страдания, продължителността на възстановителния период, общо възприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. Обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи съвкупно като обезвреда за цялостните последици за здравето и претърпени от ГИ болки, в каквато насока е константната съдебна практика на всички съдилища в Република България. В тази връзка, Софийски районен съд е съобразил указанията, дадени с Постановление № 4/68г. на Пленума на ВС и с Постановление №17/63г. на Пленума на ВС като е отчел при определяне на обезщетението силата, продължителността и интензивността на болките и страданията, общата продължителност на лечебния и възстановителен период, както и социално-икономическите условия към момента на настъпване на инцидента и към настоящия момент. Предвид всички тези обстоятелства по настъпването на вредите, вида и характера на увреждания, претърпените болки и страдания, степента на увреждане и ефектът, който са оказали върху начина на живот на пострадалата инкриминираните деяния, въззивната инстанция намира, че справедливото обезщетение за претърпените неимуществени вреди е правилно и законосъобразно определено от районния съд и присъдата не следва да търпи ревизия в тази насока.

По изложените съображения съдът приема, че не са налице предпоставките за уважаване на подадената въззивна жалба и отмяна на присъдата, поради което присъдата следва да бъде потвърдена изцяло.

Правилно и законосъобразно е определено едно общо най-тежко наказание "Глоба" в размер на 1 000 /хиляда/ лева измежду наложените наказания на подс. Л.А., на основание чл. 23, ал. 1 НК.

За пълнота на изложеното по-горе, подобно на предния съд, Софийски градски съд е на становище, че наложеното наказание би изпълнило в достатъчна степен целите на

генералната превенция по чл. 36 НК. Тя ще окаже нужния възпитателно-поправителен и възпиращ ефект, не само върху личността на дееца, но и върху другите неустойчиви членове на обществото, в каквато насока е и основният смисъл на генералната и специална превенция по чл. 36 НК. В същото време, ще се даде възможност на подс. Л.А. да се поправи и превъзпита, без да бъде демотивиран от едно ненужно тежко наказание.

По разноските: С оглед изхода на спора, на основание чл. 190, ал. 1 НПК, право на разноски възниква в полза на ЧТ Е.А.А., а сторените от подс. Л.А. разноски остават в негова тежест. Защитата не е направила своевременно възражение за прекомерност на претендираните разноски и настоящата инстанция няма правомощия служебно да намали претендираното адвокатско възнаграждение. Частният тъжител Е.А.А., чрез адв. В.Й., претендира в последното ОСЗ искане за разноски. По делото е представен ДПЗС (л. 90 от делото) за сумата в размер на 800 /осемстотин/ лева, платени в брой при подписването му. Предвид изложеното, както и изхода на делото, въззивният съд счита, че претенцията за разноски на ЧТ е доказана в пълен размер и следва да бъде уважена.

На следващо място, въззивният съд констатира служебно, че подс. Л.А. не е представил доказателства за платена държавна такса в размер на 6 (шест) лева съгласно разпоредбите на чл. 190, ал. 1 и ал. 2 НПК и на чл. 12 от Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието, представляваща държавна такса за образуването на настоящото въззивно производство, поради което следва да бъде осъден да заплати сумата по сметка на Софийски градски съд, като и сумата от 5 (пет) лева, представляваща държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, ако не бъде платена сумата доброволно.

Като взе предвид всичко гореизложено, въззивният състав, споделя изводите на Софийски районен съд, че по делото са събрани доказателства, които да подкрепят осъдителната присъда за извършени престъпление от подс. Л.В.А. за извършени престъпления по чл. 146, ал. 1 НК и чл. 131, ал. 2 НК. Не са налице законови основания за въззивната инстанция да упражни правомощията си по чл. 336, ал. 1, т. 2, вр. чл. 334, т. 2 НПК.

Воден от горните мотиви, СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, II-РИ ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 19.01.2021 г., постановена по НЧХД № 5912 по описа на Софийски районен съд за 2018 г., Наказателно отделение, 107-ми състав.

ОСЪЖДА Л.В.А., с ЕГН: **********, да заплати на Е.А.А., с ЕГН: **********, на основание чл. 190, ал. 1 НПК сумата в размер на **800 (осемстотин) лева**, представляваща сторените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Л.В.А., с ЕГН: **********, да заплати в полза на съдебната власт по сметка на Софийски градски съд на основание чл. 190, ал. 1 и ал. 2 НПК, вр. чл. 12 от Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието, сумата в размер на **6 (шест) лева**, представляваща дължима държавна такса за депозираната въззивна жалба, и сумата в размер на **5 (пет) лева**, представляваща държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____